Люботинський професійний ліцей залізничного транспорту

V Міжнародний мовно-літературний конкурс учнівської та студентської молоді Т. Шевченка

III (обласний) етап

Твір-роздум на тему: "Я - українець і цим пишаюсь!"

Підготував учень групи ПМЕП-2/9
Карпенко Антон

Я - українець і цим пишаюсь!

Україна!.. Це слово з глибокою шанобою і гордістю промовляють справжні сини і дочки України. Україна! Це - Київська Софія і Золоті ворота, ласкаве Чорне море і бурхливі потоки, що із срібним передзвоном мчать з гір на долини, пшеничні лани і блакитне небо, розкішні каштани і сумні верби, це краса зелених Карпат. Україна!.. Хтось згадає безстрашного Святослава, комусь хвилюватимуть душу неповторні українські пісні, хтось побачить перед собою козацькі полки, що виступають у похід, перед кимсь постане легендарна Маруся Чурай…

Я часто замислююсь над питанням: звідки ми пішли і чиї ми діти? Хто жив на наших землях кілька тисячоліть тому, якою мовою спілкувалися наші предки? Вивчаючи твою славну історію, можна побачити, як багато ти, Україно, зазнала лиха, яке буває тільки в страшних казках. Твою історію зіткано із світла і темряви, з радості і смутку.

Українці мають усі підстави пишатися тим, що їхня Батьківщина не раз переживала дні могутності й слави, мала справді легендарних героїв, мужньо долала найважчі випробування. І потім відроджувалась, виростала з руїн, виховувала нові покоління, закоханих у рідну землю лицарів правди і волі.

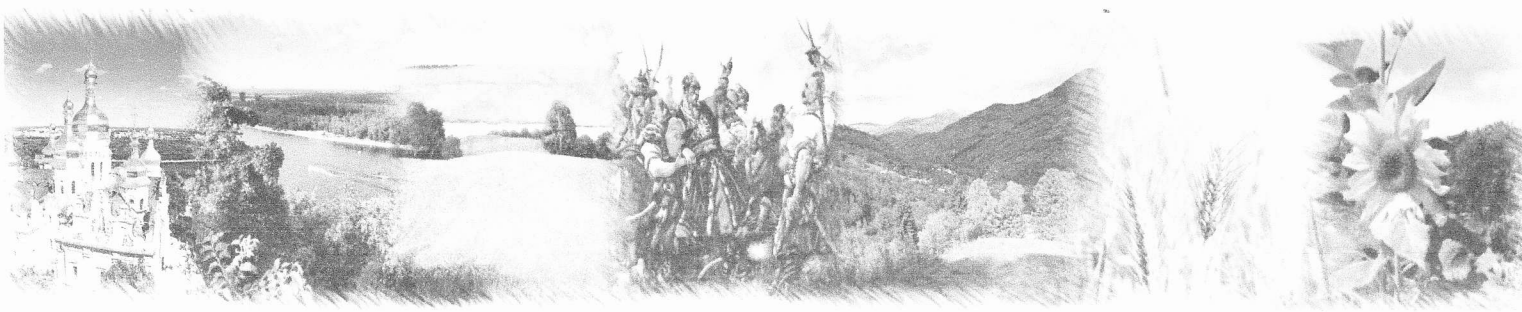

Ми можемо пишатися тим, що Україна ніколи не поневолювала інші народи, а лише захищала себе від ласих на чуже добро близьких і далеких сусідів.

На жаль, цілими сторіччями ворогам за допомогою грубого і жорстокого, як правило, кривавого насильства, облудної брехні і підступу, розпалювання ненависті між етнічними групами українців удавалось панувати над Україною. Майже всі завойовники кричали нахабно, безсоромно і цинічно, що вони несуть українцям тільки добро і щастя. Прикро, але дехто з наших співвітчизників ставав на службу до чужинських можновладців і допомагав їм гнобити свій народ. Перевертнями і яничарами, а в наш час манкуртами називають люди таких осіб, які за гроші ладні відректися навіть від рідної матері. Але були й ті, які, навіть настромлені на польсько-шляхетські палі та підвішені на турецьких залізних гаках за ребра, вмирали з іменем України на устах. Їй вони віддавали усі свої сили, здібності, працю і навіть життя. Кожна така людина розуміла, що тільки тоді її Батьківщина, Україна, зможе стати господинею на власній землі, коли всі її сини і дочки будуть щоденно працювати для досягнення цієї великої, святої справедливої мети. Якби нас змалечку навчили вклонятися рідному порогові, рідній мові, може, тоді не розгубили б ми зібраної попередніми поколіннями духовної спадщини і були б добрішими й милосерднішими.

Але чужі школи і вчителі не тільки не виховували у дітей почуття любові до рідного, а, навпаки, отруювали їх безсоромно брехнею про тих, що поклав свою працю, а інколи й життя на священний вівтар незалежності.

За цих умов кращі історики і письменники, незважаючи на переслідування, писали і видавали правдиві літературні та наукові твори не лише для дорослих, а й для шкільної молоді. Хто з наших сучасників не знає такі імена, як Михайло Грушевський, Володимир Винниченко, Дмитро Яворницький, Пантелеймон Куліш та інші.

Але, незважаючи на те, як важко живеться сьогодні українському народові, хочеться сподіватись на те, що ми виживемо, вистоїмо. Над Дніпром не вигасає дух народу, не пропаде і його сила. Свідомість українців постійно змінюється і здобутки наші ростуть. Народ не перестає боротися за свої права. Українська нація росте і розвивається, хоч як їй важко жити, і це додає всім надії й віри, що доля народу зміниться на краще.

Багато хто з дорослих не вірить у майбутнє нашої країни, вважають, що Україна відстала від цивілізованих європейських країн на цілі десятиліття, що нічого світлого попереду немає. Але молодь України так не думає!

Україно!.. Тобі і сьогодні доводиться нелегко: чорнобильська катастрофа, екологічна небезпека, економічна криза, безробіття.

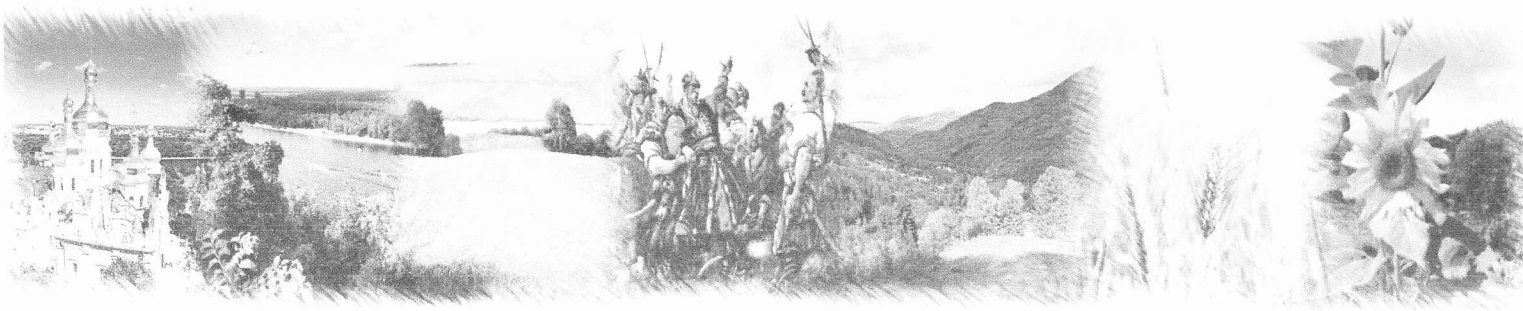

В суспільстві процвітають злочинність, байдужість, підлість, рідкістю стає великодушність, чесність, милосердя.

Однак, не все так погано в нашому домі. Сучасна молодь України охоче вивчає історію України, знає свята, традиції, звичаї українського народу, люблять слухати пісні - красиві, влучні, ніжні. Багато моїх ровесників відвідують заходи присвячені культурі та історії України. Молодь цікавиться своїм минулим і сьогоденням. Тож майбутнє за нами!

Я - українець і цим пишаюсь!

Може, й не дуже весело зараз в Україні, але покинути її - те саме, що покинути рідну матір через те, що вона, мовляв, хвора. Не вибирають люди матір, не можна вибрати й Батьківщину, як це прекрасно сказав у своєму вірші В.Симоненко:

«Можна все на світі
Вибирати , сину,
Вибрати не можна
Тільки Батьківщину»

Часом тільки на чужині людина починає розуміти, що для неї означає рідний край. Ні, не можна відмовлятись від рідної землі, якщо ти - Людина.

Тим більш, що вона напрочуд красива, наша земля, і краси її та історії не затулять для справжніх людей жодні економічні негаразди.

І сьогодні, як за часів Тараса Шевченка

…Тихесенько вітер віє,

Степи, лани мріють,

Між ярами, над ставами

Верби зеленіють.

І як за часів Лесі Українки "коло сіл стоять тополі, розмовляють з вітром в полі". Такий самочесний, працьовитий, волелюбний народ живе на українській землі, чиєї "правди сила ніким звойована ще не була". Звучить вільно наша солов'їна мова.

Ти сьогодні зазвучало,

Як початок, як начало,

Як озброєння всім видне,

Слово наше рідне.

Зазвучало слово безсмертної народної мови, якої можна навчатися

У трави - веснянки, у гори крутої,

В потічка веселого, що постане річкою,

В пагінця зеленого, що зросте смерічкою.

Інакше кажучи, мови, якої можна вчитися у всього, що зветься рідним краєм - Україною.

Не завжди легко жилося українському народу, та завжди справжні сини свого народу любили неньку-Україну.

Кров'ю обкипіла вся наша давнина,

Кров'ю затопила долю Україна.

Багато скрутних часів зазнала вона протягом своєї героїчної і трагічної історії. Знала поневолення і війни, та знову і знову ставав на її захист України народ, нищив ворогів і відбудовував міста і села, бо любили справжні українці свою Батьківщину попри все.

Для того, щоб бути патріотом своєї держави, треба бути відданим їй душею і серцем, працювати, щоб розквітла вона ще пишніше, ніж зараз. Кожен з нас може зробити у цю справу свій внесок. Головне, пам'ятати "яких батьків ми діти" і любити Батьківщину більше, ніж власний добробут. Тому я хочу повторити слова В. Сосюри:

Любіть Україну у сні й наяву,

Вишневу свою Україну,

Красу її, вічно живу і нову

І мову її солов'їну.
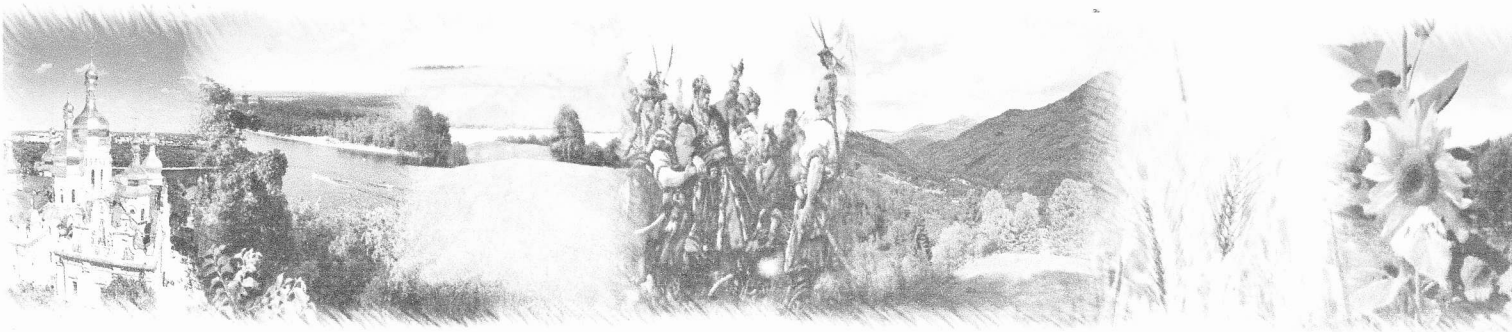
Всією душею бажаю: живи, Україно, квітни, мужня моя красуне, Україна-пісня, Україна-воїн, Україна-трудівниця! Я – українець і цим пишаюсь!